

CARTA DOMINICAL

29 D'OCTUBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Experiències del límit (4)

Hi ha experiències del límit, que són particularment doloroses i que no han faltat al llarg de tota la Història de la Salvació, des d'Abel el just fins a l'últim deixeble de Jesús que desitgi ser autèntic: els profetes, Jesús mateix de manera paradigmàtica, i els milers de màrtirs que ens han precedit i avui segueixen vius. Fins i tot podem dir que no ha faltat aquesta experiència en la humanitat, més enllà dels límits del Poble escollit, d'Israel o l'Església. Es tracta de l'experiència de veure's impotent davant l'agressió injusta, patida per aquells que s'han mantingut fidels a la fe, a la voluntat de Déu, a la seva Veritat i a la seva Paraula.

El límit en aquests casos es manifesta en el fet de no poder (o millor, no voler), respondre a les agressions amb la mateixa moneda. Les víctimes d'aquest sofriment es posen elles mateixes els límits a l'hora de respondre a l'agressor, no per a oferir resistència "tàctica" (com la "no violència activa"), sinó perquè no es vol traïr les pròpies conviccions. En la tradició bíblica aquestes agressions s'identifiquen amb accions de "els poderosos"; en la tradició espiritual de "els poders del món". Jesús, la víctima per antonomàsia d'aquestes agressions, va respondre a Pilat que hauria pogut organitzar un exèrcit d'àngels per a lluitar contra els seus acusadors... (Jn 18,36)

Aquest "pacifisme" del just enfront de l'agressió no té res a veure amb la debilitat, el complex d'inferioritat o la covardia. Jesús dona per descomptat que els seus deixebles seran perseguits, acusats injustament i patiran per la seva causa, però les seves crides a la fortalesa i la superació del temor són clares i freqüents: no apel·larà a grans recursos i a capacitats humanes per a la victòria, sinó a la confiança bàsica en Ell i el seu Esperit (cf. Mt 10,16-32; Lc 4,7; Jn 14,1).

Sant Pau feia servir el símil del combat per a expressar la vida del cristià. Suposava que el deixeble de Crist tenia davant una oposició i el seu repte consistia a saber viure comptant-hi i actuant amb valentia. Parlava per això "d'armes". Per bé que les nostres armes són ben especials: "ens servim de les armes de la rectitud (2Co 6,7); no són les del món, sinó que són poder de Déu capaç de destruir fortaleses; destruïm els raonaments fal·laços (2Co 10,4) amb les armes de Déu, la veritat i la justícia, l'Evangeli de la pau, la fe, l'Esperit, que és la Paraula de Déu i l'oració (cf. Ef 6,10-20).

És admirable com introdueix sant Pau en la salutació de la seva Carta Primera als cristians de Tessalònica aquesta felicitació, que reflecteix un gran do que l'Esperit ha concedit a aquesta comunitat:

"Dono gràcies a Déu per l'activitat de la vostra fe, l'esforç del vostre amor i la fermesa de la vostra esperança en Jesucrist el nostre Senyor" (1Te 1,3)

No és, doncs, una comunitat de febles, ni és passiva en absolut: la fe és activa, l'esperança és ferma, l'amor és esforçat. Els cristians de Tessalònica felicitats per l'Apòstol no responen a les dificultats entaulant una guerra, sinó amb l'enfortiment interior, podem dir, amb el creixement en autenticitat, amb l'aprofundiment de la virtut.

Aquesta opció és la de l'autèntic deixeble de Crist. És l'única garantia de la superació dels límits. En termes de "lluïta" contra enemics externs, diríem que és l'únic camí de la victòria. Perquè l'arma decisiva està justament dins nostre, on la fe és activa, l'esperança ferma i l'amor esforçat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat